

A KÍGYÓ ÁRNYÉKA

EXKLUZÍV
NOVELLÁVAL:

Carter Kane
és Percy Jackson
találkozása

 COOL
SELECTION

PERCY JACKSON ALKOTÓJA ÚJ KALANDRA HÍV!

RICK RIORDAN

RICK RIORDAN

A
KÍGYÓ
ÁRNYÉKA

A Kane-krónikák 3.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

*Az írói pályafutásomat alakító
három nagyszerű szerkesztőnek:
Katie Miciaknak,
Jennifer Bessernek
és Stephanie Lurie-nak,
azaz a mágusoknak, akik életre keltették a szavaimat.*

Tartalomjegyzék

1. Belógunk egy tüzes buliba	9
2. Váltok pár szót a káosszal	25
3. Nyerünk egy üres ládikát	41
4. Konzultáció egy harci galambbal	60
5. Haláli bál	84
6. Amos terepasztalon játszik	104
7. Egy régi barátom fojtogat	122
8. Húgom, a virágcserep	143
9. Zia véget vet egy lávacsatának	158
10. Balhé apa munkahelyén	179
11. Nem hápog, de mégis Hápi, ki az?	208
12. Ne már, egy lézersugaras bika!	228
13. Kedélyes bújócska (kínhalál esetén bónuszpontokkal!)	251
14. Kalamajka lélekvándorlással	272
15. Lila csimpánzzá változom	285
16. Sadie az anyósülésen (észveszejtően hülye ötlet)	309
17. A brooklyni ház hadba vonul	328
18. A halálfiú a megmentésünkre siet	348

19. Üdv a gonosz elvarázsolt kastélyában!	362
20. Helyet foglalok	376
21. Az istenekkel minden oké – velem meg semmi sem	395
22. Az utolsó keringő (egyelőre)	407
Fogalomtár – A Carter és Sadie által	
használt parancsok	412
Egyéb egyiptomi kifejezések	413
<i>A Kígyó árnyékában</i> szereplő egyiptomi istenek és istennők	414
Szobek fia	417

FIGYELMEZTETÉS

Ez egy hangfelvétel átirata. Carter és Sadie Kane már két korábbi alkalommal is küldött nekem felvételeket, melyeket A vörös piramis, illetve a Tűztrónus címen jelentettem meg. Bár jólesik, hogy a Kane testvérek ismét megtiszteltek a bizalmukkal, figyelmeztetnem kell az olvasókat, hogy ez a harmadik beszámoló a legaggasztóbb az eddigiek közül. A szalag egy megperzselt dobozban érkezett az otthonomba, a rajta lévő karom- és fognyomokat a zoológus ismerősöm nem tudta azonosítani. Ha nincsenek rajta védelmező hieroglifák, a küldemény valószínűleg nem úszta volna meg épségben az utat. Olvassatok tovább, és ti is megtudjátok, miért.

1. Belógunk egy tüzes buliba

SADIE KANE VAGYOK.

Ha most ezt hallgatód, gratulálok! Túlélted a végítélet napját.

Először is bocsánatot kérek a mindenféle kellemetlenségért, amit a világvége okozott. A földrengésekért, a zendülésekért, a rendbontásokért, a tornádókért, a cunamikért meg persze az óriáskígyóért, ami lenyelte a napot – őszintén szólva mindez nagyrészt a mi hibánkból történt. Nos, Carterrel úgy döntöttünk, hogy mindent elmesélünk töviről hegyire.

Valószínűleg ez lesz az utolsó hangfelvételünk. Mire a történetünk végére érünk, számodra is nyilvánvalóvá válik, miért.

A gondok Dallasban kezdődtek, amikor a tűzokádó sárkány elpusztította a Tutanhamon-kiállítást.

Aznap este a texasi mágusok bált rendeztek a Dallasi Szépművészeti Múzeummal szemben lévő szoborkertben. A férfiak szmokingot és cowboycsizmát viseltek, a nők meg estélyi ruhát, és a hajuk leginkább gigantikus vattacukorra emlékeztetett.

Egy zenekar régi idők countryját játszotta a filagóriában. A fák ágai között hosszú kötelekre felfűzött színes lampionok világítottak. Időről időre mágusok léptek elő titkos ajtók mögül, vagy apró lángokat lobbantottak, hogy elégség a bosszantó szúnyogokat, de ettől eltekintve az egész rendezvény meglehetősen hétköznapi estélynek tűnt.

Az Ötvenegyedik Nomosz vezetője, J. D. Grissom a vendégekkel csevegve marhahúsos tacót falatozott, amikor elrángattuk egy sürgős megbeszélésre. Kellemetlenül éreztem magam emiatt, de tekintve, hogy mekkora veszélyben volt, nem nagyon maradt más választásunk.

– Támadás? – húzta fel a szemöldökét. – A Tutanhamon-kiállítás már egy hónapja látogatható. Ha Apóphisz le akarna csapni rá, nem tette volna már meg korábban?

J. D. magas volt, széles vállú, arca ráncos és viharvert, haja vörös és vékony szálú, a kezét pedig mintha fakéreg borította volna. Úgy negyvenévesnek tűnt, de a mágusok korát mindig nehéz megállapítani. Akár négyszáz is lehetett volna. Fekete öltönyt viselt madzagnyakkendővel, övcsatján a Texast jelképező csillag virított. Pont úgy festett, mint egy vadnyugati seriff.

– Menet közben mindent elmondunk – mondta Carter, és elindult a kert túlsó vége felé.

El kell ismerjem, a bátyám figyelemre méltóan magabiztosnak mutatkozott.

Persze azért továbbra is irdatlanul béna maradt. Barna rasztahájából bal oldalon egy jókora tincs hiányzott, ahol a griffje merő szeretetből megcsócsálta, az arcán pedig sebek egész sora árulkodott arról, hogy egyelőre nem igazán sikerült elsajátítania a borotválkozás művészetét. Viszont a tizenötödik születésnapja óta alaposan megnyúlt, és az edzéssel töltött hosszú óráknak hála alaposan megizmosodott. Fekete vászonruháiban higgadt és érett felnőtt benyomását keltette, főleg a hopes karddal az oldalán.

Már-már el tudtam képzelni egy csapat vezetőjeként, anélkül hogy hisztérikusan felröghögnék.

[Most miért nézel rám így, Carter? Ez elég nagyvonalú leírás volt.]

Carter megkerülte az ételekkel megrakott asztalt, és közben felmarkolt egy adag tortillachipset.

– Apóphisz egy bizonyos ritmust követ – magyarázta J. D.-nek. – A többi támadás mind az újhold estéjén történt, amikor a legnagyobb a sötétség. Higgye el nekem, még ma este ráront a múzeumára. És nem fogja kímélni.

J. D. Grissom kikerült néhány pezsgőző mágust.

– Ezek a támadások... – szólt. – Chicagóra és Mexikóvárosra gondoltok?

– Meg Torontóra – bólintott Carter. – És... pár másik városra.

Tudtam, hogy nem akar többet mondani. A támadásoktól, amelyeknek a nyáron tanúi voltunk, mindkettőnknek rémálmai lettek.

Igaz, ami igaz, az apokalipszis még nem következett be. Fél év telt el, amióta Apóphisz, a kaosz kígyója megszökött alvilági börtönéből, de azóta sem indított nagyszabású támadást a halandó világ ellen, mint számítottunk rá. Valami oknál fogva a kígyó kivárt, és csak kisebb rohamokra vállalkozott biztonságosnak és nyugodtnak tűnő nomoszok ellen.

Mint amilyen a texasi, gondoltam.

Ahogy elhaladtunk a filagória mellett, a zenekar éppen egy szám végére ért. Csinos szóke nő integetett J. D. felé a hegedűvonójával.

– Gyere fel, drágám! – kiáltotta. – Kellesz a gitároddal! A férfi mosolyt erőltetett az arcára.

– Mindjárt jövök.

Ahogy továbbhaladtunk, J. D. felénk fordult.

– Anne, a feleségem.

– Ő is mágus? – kérdeztem.

Bólintott, aztán elkomorodott a tekintete.

– Ami ezeket a támadásokat illeti... Miért vagytok olyan biztosak benne, hogy Apóphisz éppen itt fog lecsapni?

Carter szája tele volt tortillachipsszel, úgyhogy csak ennyit felelt:

– Mhmhmm.

– Egy bizonyos tárgy kell neki – tolmácsoltam. – Ötöt már megsemmisített belőle, az utolsó létező példány pedig történetesen itt van az önök Tutanhamon-kiállításán.

– Melyik tárgyról van szó? – érdeklődött J. D.

Haboztam. Mielőtt útnak indultunk Dallasba, mindenféle rejtővarázslatokkal és amulettekkel vértettük fel magunkat, hogy megelőzzük a mágikus hallgatózást, de még így sem szívesen beszéltem hangosan a terveinkről.

– Jobb lesz, ha megmutatjuk inkább. – Megkerültem a szökőkutat, ahol két ifjú mágus éppen világító szerelmes feliratokat pingált pálcával a járdakövekre. – Elhoztuk a saját csapatunkat segítségül. A múzeumnál várnak. Ha lehetővé teszi, hogy megvizsgáljuk a tárgyat, és esetleg biztos helyre vigyük...

– Hogy magatokkal vigyétek? – J. D. összevonta a szemöldökét. – A kiállítást gondosan őrizzük. A legjobb mágusaim veszik körül éjjel-nappal. Gondoljátok, hogy Brooklynban jobb helye lenne?

Megálltunk a kert szélénél. Az utca túloldalán két szintet lefedő, Tutanhamon feliratú óriásplakát borította a múzeum oldalát.

Carter elővette a telefonját, és megmutatott J. D. Grisomnak egy képet a kijelzőn – egy kiégett házat, amely valaha a Századik Nomosz főhadiszállása volt Torontóban.

– Egészen biztos vagyok benne, hogy nagyszerűek az őrei – mondta Carter –, de jobban örülnénk, ha nem válna

az ön nomosza is Apóphisz célpontjává. A korábbi támadások során a kígyó csatlósai egyetlen túlélőt sem hagytak hátra.

J. D. a telefon képernyőjére meredt, aztán vetett egy pillantást a feleségére, Anne-re, aki azóta ismét a hegedűjét nyúzza.

– Hát jó – bólintott. – Remélem, tényleg elsőrangú a csapatotok.

– Nagyszerűek! – jelentettem ki. – Jöjjön, bemutatjuk őket.

Mágusokból álló nagymenő csapatunk éppen az ajándékboltot rohanta le.

Felix megidézett három pingvint, akik papír Tutanhamon-maszkokban totyogtak fel-alá. Pávián barátunk, Hufu, egy könyvespolc tetején ült, és *A fáraók történetét* olvasta éppen, ami igazán lenyűgöző teljesítménynek tűnt, amíg az ember észre nem vette, hogy fejfelé tartja a könyvet. Walt – jaj, drága Walt, *miért?* – kinyitotta az ékszeres vitrint, és éppen karkötőket meg nyakláncokat tanulmányozott, mintha mágikusnak gondolná őket. Alyssa úgy húsz-harminc agyagkancsót lebegtetett a földmágiájával nyolcas alakban.

Carter megköszörülte a torkát.

Walt mozdulatlanra dermedt, marka csordultig volt ékszerekkel. Hufu leászott a polcra, közben a legtöbb könyvet magával rántotta. Alyssa agyagkorsói csörömpölve törtek össze a padlón. Felix megpróbálta behessegetni a pingvinjeit a kassza mögé. (Igen határozottan képes érvelni a pingvinek hasznossága mellett. Ne várjátok, hogy elmagyarázzam.)

J. D. Grissom a texasi csillagos övcsatján dobolt az ujjaival.

– Ez volna a ti nagyszerű csapatotok?

– Igen! – Igyekeztem bedobni egy megnyerő mosolyt. – Elnézést a rumli miatt, csak, hm...

Elővettem a pálcámat az övemből, és kimondtam egy varázsszót:

– Hi-nehm!

Idővel egyre jobb lettem az ilyen varázslatokban. Most már szinte mindig sikerült felhasználnom személyes istennőm, Ízisz erejét anélkül, hogy elájultam volna. És egyetlenegyszer sem robbantam fel.

Az összeállítás hieroglifája villant fel egy pillanatra a levegőben.

A könyvek visszatértek a polcokra, a Tutanhamon-maszkok lerepültek a pingvinekről, akik, mint kiderült – azt a mindenit! –, pingvinek voltak.

A barátaink láthatólag zavarba jöttek.

– Bocs – dörmögte Walt, és visszatette az ékszereket a helyükre. – Unatkoztunk.

Nem tudtam haragudni Waltra. Magas volt és sportos, rövidnadrágjában és izmos karját fedetlenül hagyó ujjatlan pólójában olyan volt, mint egy kosárlabdázó. Bőre barna, akár a kakaó, az arca minden ízében olyan fejedelmi és jóképű, mint fáraó őseié.

Hogy tetszett-e nekem? Nos, ez elég zűrös kérdés. Később még visszatérek rá.

J. D. Grissom végigmérte a csapatunkat.

– Örvendek. – Sikerült ügyesen lepleznie a lelkesedését. – Gyertek velem!

A múzeum előcsarnoka hatalmas fehér helyiség volt üres kávéházi asztalokkal, egy színpaddal és olyan magas

mennyezettel, hogy egy házi zsiráf is elfért volna alatta. Az egyik oldalon lépcső vezetett a galériára, ahonnan irodák sora nyílt. A másik oldalon, az üvegfalakon túl Dallas éjszakai panorámájában lehetett gyönyörködni.

J. D. az erkélyre mutatott, ahol két fekete vászonköpenyt viselő férfi járőrözött.

– Látjátok? Mindenhol őrök vannak.

A férfiak készenlétben tartott bottal és pálcával néztek le ránk, láttam, hogy világít a szemük. Az arcukra harci díszek gyanánt hieroglifákat festettek.

– Mi van a szemükkel? – kérdezte súgva Alyssa.

– Megfigyelési mágia – találgattam. – A szimbólumok lehetővé teszik, hogy belássanak a Duatba.

Alyssa az ajkába harapott. Mivel a földisten, Geb volt a patrónusa, a kézzel fogható dolgokat, a követ, az agyagot szerette. A nagy magasság vagy a mély víz nem volt neki való. A Duat – a mienkkel párhuzamosan létező mágikus valóság – pedig még annyira sem.

Egyszer, amikor úgy jellemeztem a Duatot, mint egymást követő mágikus dimenziók számtalan rétegéből álló mély óceánt a lábunk alatt, Alyssa kis híján tengeribeteg lett.

A tízéves Felixnek nem voltak ilyen fenntartásai.

– Csúcs! – lelkesedett. – Én is világító szemet akarok.

Ezzel végighúzta az ujját az arcán, Antarktisz alakú, csillogó lila foltokat hagyva a bőrén.

Alyssa felnevetett.

– Most már belátsz a Duatba?

– Nem – ismerte el a fiú. – Ellenben sokkal jobban látom a pingvinjeimet.

– Sietnünk kellene – emlékeztetett bennünket Carter. – Apóphisz általában akkor támad, amikor a hold a legmagasabban jár. Azaz...

– Agh!

Hufu feltartotta keze mind a tíz ujját. Ki lenne tisztában az égbolton zajló folyamatok részleteivel, ha nem egy pávián?

– Tíz perc múlva – bólintottam. – Csodálatos.

Elindultunk a Tutanhamon-kiállítás bejárata felé, amit nehéz lett volna nem észrevenni a hatalmas aranszínű TUTANHAMON-KIÁLLÍTÁS feliratú molinó miatt. Alatta két mágus őrködött két kifejlett, pórázra vett leopárddal.

Carter döbbenten nézett J. D.-re.

– Hogyan tett szert ilyen teljhatalomra a múzeumban? A férfi megvonta a vállát.

– Anne, a feleségem, az igazgatótanács elnöke. Nos, melyik kiállítási tárgyat akarjátok látni?

– Tanulmányoztam a broszúrákat – felelte Carter. – Jöj-jön, megmutatom.

A leopárdok meglehetősen érdeklődést tanúsítottak Felix pingvinjei iránt, de az örök visszafogták őket, így zavartalanul haladtunk tovább.

A kiállítás hatalmas volt, de kétlem, hogy szívesen elvesznének a részletekben. A termék igazi labirintust alkottak tele szarkofágokkal, szobrokkal, bútorokkal, arany ékszerekkel, bla-bla-bla. Szívem szerint egyiket sem néztem volna meg alaposabban. Több emberöltőre elegendő egyiptomi gyűjteményt láttam már, köszönöm szépen.

Aztán meg, bármerre fordultam, mindenhol akadt valami, ami rossz emlékeket idézett fel.

Többvitrinnyi usébtí figura mellett haladtunk el – egészen biztosan el voltak varázsolva, hogy szükség esetén életre lehessen kelteni őket. Nem egy ilyen megöltem már. Olyan haragos tekintetű istenek és szörnyetegek szobraival is találkoztunk, akikkel személyesen is megküzdöttem. Ott volt Nehbet, a keselyű, aki egyszer megszálta Nagyit (hosszú történet), Szobek, a krokodil, aki meg akarta ölni a macskámat (még hosszabb történet), és Szahmet, az

oroszlánistennő, akit egyszer chiliszósszal győztünk le (ne is kérdezzétek).

Leginkább mégis az zaklatott fel, amikor megpillantottam Bész barátunk, a törpeisten kis alabástromszobrát. A faragott műalkotás iszonyatosan régi lehetett, de így is felismertem a turcsi orrot, a bozontos pofaszakállat, a tekintélyes pocakot és a bájosan ronda arcot, ami úgy festett, mintha többször is telibe találták volna egy palacsintasütővel. Bész alig pár nap ismeretség után a szó szoros értelmében a lelkét adta érte, hogy segítsen rajtunk. Azóta ahányszor csak megláttam, eszembe jutott az adósság, amit soha nem tudok visszafizetni.

Biztosan tovább ácsorogtam a szobor előtt, mint gondoltam. A többiek lehagytak, és éppen befordultak a következő terembe jó húsz méterrel előttem, amikor megszólalt mellettem egy hang:

– Pssz!

Körülnéztem. Azt hittem, Bész szobra szólított meg, de aztán újra hallottam a hangot.

– Figyelj csak, cica! Hallgass ide, nincs sok időnk.

A fal közepén, éppen szemmagasságban egy férfi arca emelkedett ki a fehér vakolatból, mintha át akarná törni. Karvalyszerű orra volt, kegyetlen, vékony szája és magas homloka. Bár a színe egyáltalán nem ütött el a falétól, nagyon is élőnek tűnt. Üres szemével is sikerült türelmetlenül merednie rám.

– Úgysem tudod megmenteni a tekercset, cica – figyelmeztetett. – De még ha sikerülne is, nem értenéd, mi áll rajta. Nem boldogulhatsz a segítségem nélkül.

Sok különös dolgot tapasztaltam, amióta elkezdtem mágiával foglalkozni, úgyhogy nem ijedtem meg különösebbképpen. Azért volt annyi magamhoz való eszem, hogy ne bízzam meg egy öreg, falfehér jelenésben, aki egyszer csak megszólít a semmiből, különösen, ha közben cicának

nevez. Azoknak a bugyuta, régi maffiafilmeknek a szereplőjét juttatta eszembe, amiket a fiúk Brooklynban szeretnek nézni ráérő idejükben. Valakinek a Vinnie bácsikája lehetett talán.

– Ki vagy? – kérdeztem.

A férfi felhördült.

– Mintha nem tudnád! Mintha létezne olyan ember, aki nem tudja. Két napod van, mielőtt engem kicsinálnak. Ha le akarod győzni Apóphiszt, vedd be gyorsan a kapcsolataidat, és menekíts ki innen!

– Fogalmam sincs, miről beszélsz – mondtam.

A férfi egyáltalán nem tűnt olyannak, mint Széth, a gonosz istene, Apóphisz, a kígyó, vagy bármelyik korábbról ismert bitang, de az ember sosem lehet biztos a dolgában. Végére is ez a mágia nevű íz sok mindenre képes.

Az idegen felszegte az állát.

– Oké, vágom. Azt akarod, hogy bizonyítsam a jóhiszeműségemet. Nem mentheted meg a tekercset, de keresd az aranyládikát! Abból megtudhatod, mi kell neked, ha van elég gógyid, hogy megfelejtsd a jeleket. Holnapután napnyugtakor, cica. Akkor vesztí érvényét az ajánlatom, mert akkor én magam is végleg...

Elakadt a hangja. Tágra nyílt a szeme, és úgy tátogott, mintha kötelet feszítettek volna meg a nyakán. Lassan beleolvadt a falba.

– Sadie? – Walt kiáltott vissza az ajtóból. – Minden oké? Odakaptam a fejem.

– Láttad?

– Mit kellett volna látnom? – kérdezte a fiú.

Hát persze hogy nem látta, gondoltam. Mi lenne abban a buli, ha mások is érzékelnék a látomásomat Vinnie bácsiról? Akkor nem kellene azon elmélkednem, hogy vajon végérvényesen elment-e a maradék eszem.

– Semmit – feleltem, és futva indultam a többiek után.

A szomszédos terem bejáratát két hatalmas obszidián-szfinx őrizte. Oroszlántestükhöz kosfej tartozott – Carter szerint ezt a típust krioszfinxnek nevezik. [Kösz, Carter! Mind majd megpusztultunk, hogy szert tehessünk erre a haszontalan információra.]

– Agh! – figyelmeztetett bennünket öt ujját feltartva Hufu.

– Öt percünk van még – tolmácsolt a bátyám.

– Egy pillanat – szólott J. D. – Ebben a teremben a leg-erősebbek a védővarázslatok. Módosítanom kell őket, hogy bejuthassatok.

– Huh – idegeskedtem. – Azért remélem, a varázslatok így is kívül tartják az ellenségeinket. Mint például a káosz gigantikus kígyóit.

J. D. bosszúsan pillantott rám, mint ahogy az másokkal is elő szokott fordulni.

– Azért tudok egyet s mást a védővarázslatokról – közölte. – Bízz bennem!

Felemelte a pálcáját, és kántálni kezdett.

Carter félrevont.

– Minden rendben?

Nyilván látszott rajtam, hogy felzaklatott a találkozás Vinnie bácsival.

– Persze – feleltem. – Csak láttam valamit az előbb. Valószínűleg Apóphisz trükkje lehetett, de...

A tekintetem a folyosó másik végére tévedt. Walt egy üvegvitrinben álló aranytrónt bámult. Előredőlt, és fél karjával úgy támaszkodott az üvegnek, mint aki rögtön lehányja.

– Szavad ne feledd – mondtam Carternek.

Odasiettem Walthoz. Arca a kiállítási tárgyból áradó fényben fürdött, vonásai vörösesbarnának hatottak, akár Egyiptom dombjai.

– Mi baj? – kérdeztem.

– Tutanhamon ebben a székben halt meg – felelte.

Eloolvastam a trónhoz tartozó kártyát. Egy szót sem írtak rajta Tutanhamon haláláról, de Walt nagyon biztosnak tűnt a dolgában. Talán a családi átkot érzékelte. Walt a fáraó kismilliomodik leszármazottja volt, és a génekbe kódolt mérég, ami annak idején a tizenkilenc éves Tutanhamonnal is végzett, most az ő szervezetében terjedt, még hozzá annál gyorsabban, minél többet foglalkozott varázslással. A fiú mégsem volt hajlandó visszavenni a tempóból. Nevezetesen őse trónjánál az ismertető kártyát böngészve nyilván úgy érezte, mintha a saját nekrológiát olvasná.

– Megtaláljuk a gyógymódot – ígértem neki. – Amint lerendezzük Apóphiszt...

Walt rám nézett, nekem pedig elakadt a hangom. Mind a ketten tudtuk, milyen haloványak az esélyeink, hogy legyőzhessük a kígyót. És ha még sikerrel is járnánk, semmi sem garantálja, hogy Walt egyáltalán megéri a diadalunkat. A mai a jobb napjai közé tartozott, és még így is láttam a fájdalmat a szemében.

– Hahó! – kiáltotta Carter. – Készen vagyunk.

A krioszfinxek mögötti terem afféle válogatásnak tűnt az egyiptomi túlvilág legnagyobb slágereiből. Életnagyságú, fából faragott Anubisz nézett le rám a talapzatáról. Az igazság mérlegének másolata fölött egy aranypávián ült, és Hufu persze gondolkodás nélkül flörtölni kezdett vele. Fáraók maszkjaival találtuk szembe magunkat, láttunk az alvilágot ábrázoló térképeket meg egy rakás kanópuszedényt, amelyekben valaha múmiák belső szerveit tartották.

Carter minderre ügyet sem vetve nyargalt előre, és a hátsó fali vitrinben kiállított hosszú papirusztekercs köré terelt bennünket.

– Ez kell nektek? – ráncolta a homlokát J. D. – *Apóphisz legyőztetésének könyve*? Ugye ti is tisztában vagytok vele, hogy vele szemben még a legjobb varázslatok sem igazán hatékonyak?

Carter a zsebébe nyúlt, és elővett egy darabka megégett papiruszt.

– Torontóban összesen ennyit tudtunk megmenteni ugyanennek a tekercsnek egy másik példányából.

J. D. átvette a papiruszdarabot. Nem volt nagyobb egy képeslapnál, és az elszenesedett foltok miatt alig pár hieroglifát lehetett kivenni rajta.

– *Apóphisz legyőztetésének...* – olvasta a férfi. – De hát ez az egyik leghétköznapibb bűvös tekercs! Több száz másolata maradt fent az ősi időkben.

– Nem. – Ellenálltam a készítésnek, hogy hátranézzek, és meggyőződjem róla, nem hallgatózik mögöttem véletlenül egy óriási kígyó. – Apóphisznak egyetlen változat kell, az, amit ez a fazon készített. – Megkocogtattam a vitrin melletti táblácskát. – „A tekercset Haemuaszet hercegnek tulajdonítják – olvastam. – Avagy közismertebb nevén Szetnának.”

J. D. megvetően húzta el a száját.

– Rosszul csengő név... Az egyik leggonoszabb mágus, aki valaha élt.

– Hallottunk felőle – bólintottam. – És Apóphisz csakis a tekercs Szetna által írt változatát pusztítja el. Tudomásunk szerint csak hat példány létezett belőle. Apóphisz ötöt már elégetett közülük. Ez a hatodik.

J. D. kétkedően tanulmányozta az égett papiruszdarabot.

– Ha Apóphisz valóban ereje teljében emelkedett fel a Duatból, mit érdekli pár tekercs? Nem létezik olyan varázslat, ami megállíthatja. Miért nem pusztította el máris a világot?

Mi, akkor már hónapok óta, ugyanezt kérdegettük magunktól.

– Apóphisz fél ettől a tekercstől – mondtam. Csak reménykedni mertem, hogy jól gondolom. – Tehát ebben rejlik valahol a legyőzése kulcsa. Feltétlenül el akar pusztítani minden egyes példányt, mielőtt megszállja a világot.

– Sietnünk kell, Sadie – szólta közbe Carter. – Bármelyik percben megkezdődhet a támadás.

Közelebb léptem a tekercshez. Nagyjából két méter hosszú és fél méter magas volt, végig sűrűn borították a hieroglifák meg a színes illusztrációk. Rengeteg ehhez hasonló tekercset láttam, teleírva különféle, a káosz legyőzésére alkalmas praktikákkal meg varázslatokkal, amelyek azt voltak hivatottak megakadályozni, hogy Apóphisz lenyelje Rét, a napistent, miközben az utóbbi az éjszakai útját járja a Duatban. Az ókori egyiptomiak eléggé megszállottjai voltak ennek a témának. Vidám egy bagázs lehettek.

Tudok hieroglifákat olvasni – ez számos csodálatos képességem egyike –, de a tekercs túlságosan nagy volt hozzá, hogy ilyen gyorsan végigböngésszem. Első pillantásra semmi sem tűnt benne különösebben hasznosnak. A papiruszon a szokásos leírások sorakoztak az Éj folyójáról, ahol Ré naphajója haladt. Jártam ott, közli. Aztán találtam tippeket arra nézvést, hogyan győzhetjük le a Duat különböző démonait. Találkoztam velük. Kinyírtam őket. Vettem pólót a szuvenírboltban.

– Sadie? – szólított meg Carter. – Találtál valamit?

– Egyelőre nem – dörmögtem. – Kérek még pár pillanatot.

Bosszantónak találtam, hogy a könyvmoly bátyám a harci mágus, de pont tőlem várják el, hogy papírról olvaszam a varázslatokat. Még a magazinokhoz is alig volt türelmem, nemhogy a dohos papirusztekercsekhez.

„Úgyse értenéd – figyelmeztetett a falból előbukkanó arc. – Nem boldogulhatsz a segítségem nélkül.”

– Magunkkal kell vinnünk – döntöttem el. – Biztosan megfejem, csak kell még egy kis...

Az épület megremegett. Hufu felüvöltött, és az aranypávián karjába vetette magát. Felix pingvinjei riadtan totyogtak fel-alá.

– Ez úgy hangzott... – J. D. Grissom elfehéredett. – Robbanás volt odakint. Az estély!

– Csak elterelés – figyelmeztette Carter. – Apóphisz csak azt akarja elérni, hogy ne a tekercset védjük minden erőnkkel.

– Rátámadt a barátaimra – mondta elfojtott hangon J. D. – A feleségemre!

– Menjen! – Mérgesen néztem a bátyámra. – A tekercset majd mi elintézzük. J. D. felesége van veszélyben.

A férfi megragadta a kezemet.

– Vigyétek csak el a tekercset! Sok szerencsét! – Ezzel kirohant a szobából.

Visszafordultam a vitrin felé.

– Walt, ki tudod ezt nyitni? Igen gyorsan le kell lépnünk innen...

Sátáni nevetés töltötte be a szobát. Száraz, súlyos, mély hang visszhangzott körülöttünk, akár egy atomrobbanás.

– *Nem lesz abból semmi, Sadie Kane.*

Úgy éreztem, törékeny papiruszá vékonyodik a bőröm. Emlékeztem erre a hangra. Emlékeztem rá, milyen volt a káosz közelében lenni: mintha a vérem lángra lobbanna, és szétbomlana a DNS-em kettős spirálja.

– *Azt hiszem, a Maat őrzőivel foglak elpusztítani* – mondta Apóphisz. – *Igen, az szórakoztató lesz.*

A terem bejáratánál álló két obszidián krioszfinx felénk fordult. Vállt vállnak vetve zárták el előlünk a menekülés

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)